

var efter Valgene den 25de April 1876, medens vi nu efter Valgdagen den 3die Januar 1879 foreslaa bevilget for taar 1,800,000 Kr. eller en 600,000 Kr. mindre, end dette Thing gjennemsnitlig vedtog for de sidste 3 Aar. Disse Tal ere dog ikke for mig afgjorende, thi det er ikke Spørgsmaalet om Tallene, det kommer an paa — om end naturligvis indenfor en vis Grændse — men Spørgsmaalet om, hvad vi kunne gjøre eller unblade af Hensyn til selve Forsvaret, og i denne Henseende skal jeg sige, at lige saa ulogisk, som det er at ville sige, at en Bestyrelse af de af de Herrer forstærkede Forter — den eneste fornuftige Mening af Forstærkningen maa naturligvis være, at de skulle have Kanoner — skulde betinge eller forudsætte nye Forter, i samme Grad er det grebet ud af Luften at ville blande dette Spørgsmaal finantsielt ind med under vore Overvejelser af den almindelige Forsvarsplan og de dertil hørende 30 Millioner. Forsvarsplanens Historie har jeg allerede udtalt, og jeg skal derfor heller ikke udtale mig nærmere herom.

Med Hensyn til Mindretallets Betragtning skal jeg endnu for at lette Diskussionen sige et Par Ord. Det gjentages flere Gange i den Betænkning, som er afgiven af det ærede Medlem for Leire (Holstein-Ledreborg), at i Efteraaret var Finantsudvalget enig om at foreslaa det extraordinære Beløb nedfat til omtrent 1,200,000 Kr., dette siges atter og atter. Det er imidlertid en Misforstaaelse, som det er lige saa godt, jeg retter strax. Jeg holdt den in mente igaar, da det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) blandede Forsvarsudgifterne ind i Spørgsmaalet om de „høitlønnede“ Embedsmænd. Jeg skal derom sige, at det, vi havde udtalt i Betænkningen i Efteraaret, stemmer i sine Forudsætninger og i sin Mening nærtagtig med, hvad vi have sagt her i en første Vedtagelse af omtrent en Million, og isørigt bevilges efter nærmere Overveielse af de ledende Parter. Da det daværende ledende Flertal foreslog at lade gaa til Ministerens Overveielse Forslag til Bevilling af 1,115,000 Kr., udtalte vi, at det staa omtrent ved den Grændse, som i flere Aar før 12te April 1876 har været Gjennemsnitsbeløbet, og at vi skulle heller ikke foreslaa nogen Forandring heri, men saa tilføier det Mindretal, hvortil jeg den Gang hørte: Vi erkjende, at hvad der uden vor Medvirkning stete paa dette Punkt for de to første Aar af Valgperioden ikke indeholder særlig Dørfordring for os til at lægge nogen Hindring i Veien for, at det samme Flertal ogsaa kan mødes i den sidste Samling før Valget. Deri ligger en Erkjendelse fra vor Side af, at dette Foreløbige, som man i forrige Del af Samlingen ligesom nu sendte til Ministerens Overveielse, vilde ikke blive det Endelige. Det var jo en paa Erfaring støttet Overbevisning, naar vi antog, at, hvad end de ærede Medlemmer maatte

indstille til 2den Behandling før Jul, vilde det ikke blive det Endelige ved 3die eller ved en 4de Behandling. Vi havde heller ikke den Forventning om dem, at det skulde blive det. Vi erklærede tværtimod, at vi ikke vilde lægge dem nogen Hindring i Veien for at naae en Overenskomst i Retning af, hvad de naaede ifjor. Thi naar de ikke kunde naae nogen anden Udgang af Sagen ifjor end den, de naaede, uagtet de stode her med et Flertal, som burde have været et fast Flertal af 70, saa kunde man ikke forlange, at de efter de nye Forhold skulde naae Mere iaar, og vi stillede os som Mindretal velvillig overfor de Bevillinger, der indenfor et vist Omraade maatte gives for at naae et passende Forlig paa Finantslovens Omraade. Sele den Betragtning, som ligger i den af mig her nævnte Slutningsbemærkning og forøvrigt ogsaa ligger i Sagens Natur, har det ærede Medlem i sine Bemærkninger i Betænkningen aldeles skudt forbi. Saaledes som vi nu staa, da vi fra vor Side ere bleve i alt Fald de Ordførende ved Finantslovens Behandling paa Grund af Forhold, der ere indtrufne siden, staa vi akkurat paa den samme Betragtning, som vi antydede i den forrige Betænkning. Det er denne, vi nu have givet Udtryk i Forslag. Alt, hvad det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg) har sagt om, at dette at bestyffe Forterne skulde være en Begyndelse til Anlæg af nye Forter, hvad der gjentages i Betænkningen en halv Snæs Gange, skal jeg forbigaa. Men der gjøres tillige et stærkt Angreb paa de 35½ Ctm. eller 14 Lommers Kanoner. Der udtales Tvivl om deres Betydning, og der svares saa: „De her forlangte Kanoner egne sig efter deres Konstruktion ikke til Anbringelse ombord“. Ja, saa maa det være paa Grund af en særlig Konstruktion, som skal gjøre dem stikede til Brug for Kystforsvaret; thi ellers kunne de jo meget vel egne sig til at anbringes ombord. Denne Indsigelse mod de 14 Lommers Kanoner har det undret mig i høi Grad at se fremsat fra dette Mindretal. Jeg udviller disse Betragtninger her for at give ærede Medlemmer samlet Leilighed til i Diskussionen at angribe mig for disse Udtalelser. Det er den første Gang, vi bevilge 14 Lommers Kanoner; vi bevilgede ifjor ved 3die Behandling af Finantsloven en 14 Lommers Kanon til Anbringelse paa et Skib efter en varm anbefalelse af det ærede Medlem for Leire; det samme ærede Medlem, der nu har saameget mod de 14 Lommers Kanoner og udtaler, at de ikke kunne anbringes ombord, anbefalede dem varmt ifjor tilligemed et Underlag til omtrent 2 Mill. Kr., og derpaa gif Folkethinget og Rigsdagen ind. Forholdet er nu dette. Det Underlag, den Standplads for en 14 Lommers Kanon til 2,360,000 Kr., der bevilgedes ifjor, var et Torpedoskib. Rammes det af en Kanon fra et andet Skib, er Skibet i Kvas. (Holstein-Ledreborg: Det